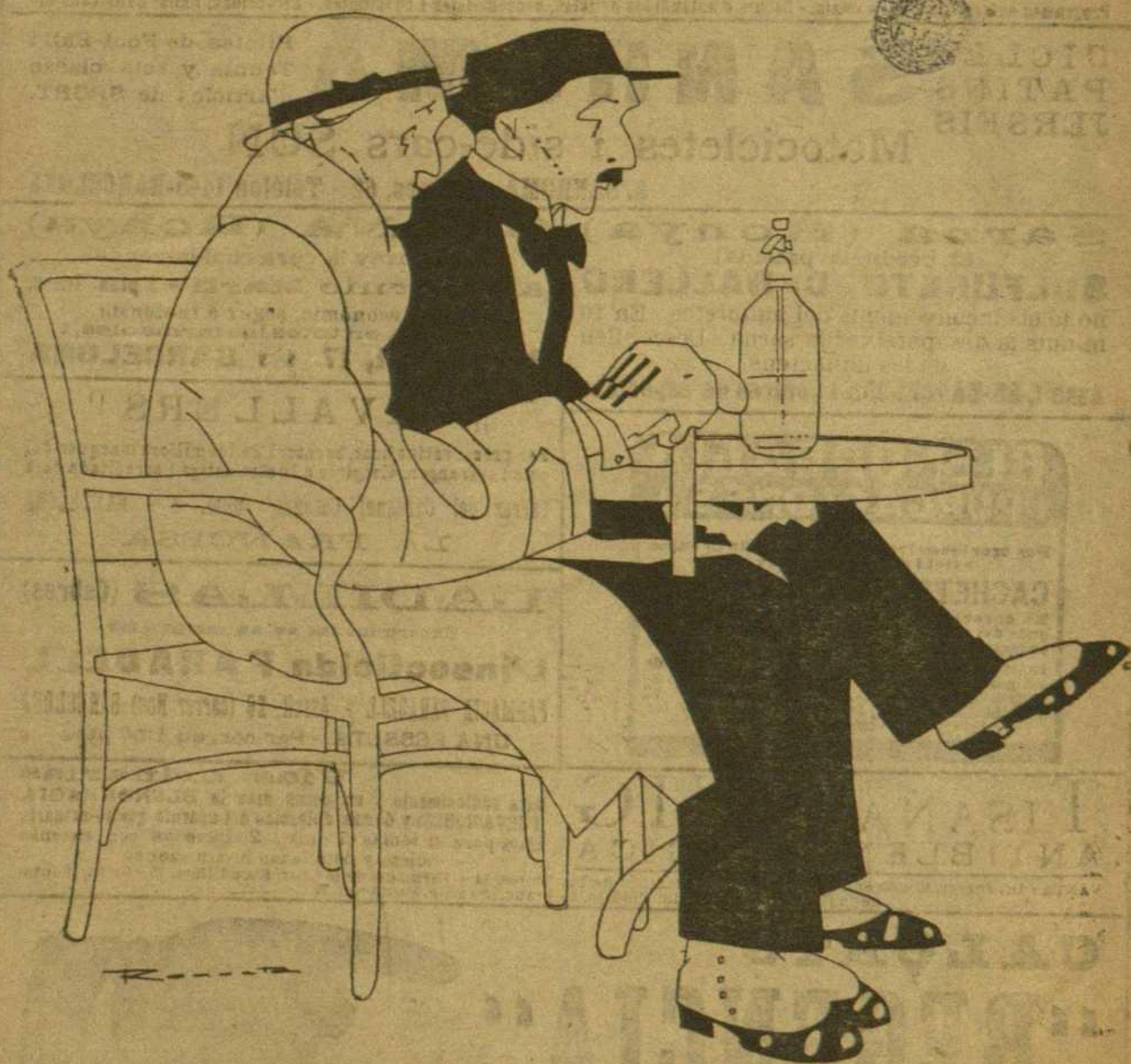

EL NOU

- Vaig trobar al cosí de la dona amagat a l'armari.
- Quin disgust!
- Conti! Veïes com me va matxucar les camises planxades!

Les purgacions
recents es curen amb pocs dies i les
cròniques dades per incurables,
no resisteixen a les
30 anys d'èxits ho asseguren

Especialitats PARADELL

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28-BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES
Curació ràpida de les purgacions cròniques (les recents) en dos o tres cures,
per mitjans d'un aparell de la seva invenció. Tractament més modern de la Sífilis

Gran Martinica

Grans balls tardes i nit, executats per una nombrosa orquestra

Carrer Abad Zafont

davant del teatre Espanyol

Servel general per 50 xamocs senyoretos

GRAN MUSIC-HALL POMPEIA

Marqués del Duero, 52, i Comte de l'Assalt, 108 - Telefon 8458 A.

Gran quadro de vodevil i variats números d'atracció. Continuants èxits de les millors cupletistes y cançonetistes

ROYAL CONCERT

Marqués del Duero 106 i 108

Programes extraordinaris i variats. - Debut d'aplaudides artistes, cançonetistes i cupletistes. - Atraccions! Èxits! Èxits cada dia

**CICLES
PATINS
JERSEIS**

SANROMA

Pilotes de Foot-Ball i
Tennis y tota classe
d'articles de SPORT.

Motocicletes i side-cars SUN

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfon 1445-BARCELONA

Sarna (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients del sulfuretos. En 10
minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu
de les imitacions.

Assalt, 86-BARCELONA i Centres de especialitat

SARNA (Ronya)

Sense bany la cura ràpidament el

Antisarnic Martí - 3 plas. frasc.

El més econòmic, segur e inofensiu

De venda en totes les farmacies, i

Parlament, 17 - BARCELONA

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del
país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa
Carrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA

LA FRANCESA

LADILLAS (Cabres)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL - Assalt, 28 (carrer Nou) BARCELONA

UNA PESSETA - Per correu 1'50 ptes

**BLENORRAGIA
(PURGACIONES)**

Per cròniques i rebeldes que siguin es curen
aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE

Es curarà per el sol, sense la consulta ni
guia del metge i ningú s'enterarà de la seva
enfermetat.

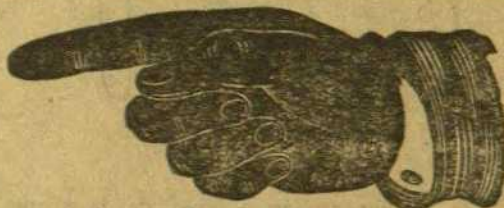
Basta una caixa per a convencerse d'això. Venda
a 4 pessetes caixa. J. VILADOT, Rambla de Casta-
lunya, 88; J. SEGALA, Rambla de les Flors, 14;
FARMACIA GELART, Princesa 7 i principals far-
macies.

**TISANA PUIG
ANTIBLENORRAGICA**

VENTA: Dr. Ferrer, Ronda San Pedro, 2-Segala, Rambla de las Flores, 14 - Farmacia de la Cruz, Escudillers, 75 - Salús, Fonta-
nella, 7 - Alsina, Pasaje del Crédito, 4 - Francisco Puig, Salmerón, 72

CALÇATS

"REGENCIA"

Vendes al comptat a preus mai vistos

No es pot demanar més

Calçat immillorable y de durada

Vendes a plasses desde 1 a 2 pts. setmanals

Boqueria, 18

Redacció i administració: Barba, 15; llibreria

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 2
Estranger, 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

BARCINOCTAMBULIA

CINEMATOLOGIA POPULAR

Avui, cercant repós de soterranis i *pajareras* i de més fadigues *propies del sexo*, hi anat a aplacar mos nervis dintre l'atmosfera tebia i dolçament voluptuosa d'un cine del districte quint.

El cine popular és típic i atraient: res de la ridicolesa i del amanerament del *cine bien*. El *cine bien* és una impropietat i una paradoxa. El senyor Camps, el Manolito, la Rosita i la cosina que dina amb ells un cop a la setmana, van al cine sens convicció ni entusiasme. Van al cine com el senyor Camps va a la oficina, o el Manolito a despatxar canes de «Mesalina», o la Rosita a brodar canemàs a cà la tieta. Van a veure pel·lícules, res més, com anirien a Roma a veure *Els Pastorets*. El públic del cine popular és abigarrat, és divers; cada tipu mereix un estudi, cada ocupant de butaca té un distintiu, un segell d'originalitat personal. És el poema de la foscó galanta del carrer de Muntaner i de les cantonades del Poble Sec; té, en un mot, un fort ambient alegre i papitesc. El públic del *cine bien* és monòton, disciplinat, plè d'enteniment i de bones costums, i si és un cine amb cupletistes d'aquelles que els dies de moda es prenen la llibertat d'ensenyar un xic els enagos, ens fa l'efecte d'estar, no a l'*Ensanche*, sinó a la dreta del *casco antiguo*. Sentim el flaïr del tocino i el savó del carrer de Sant Pere més Baix, de les novel·les en sis tomos d'en Lluís de Val, de les figures de cera ressucitades, de la pantomima de l'Adams i l'orgue elèctric aquell del Soriano, per allà pels temps de la Solidaritat Catalana. En lloc de sentir «Floridor» o «El Relicario», ens sembla la segona part d'un romanço, cantada per una nena de cego que ha anat a més i porta una faldilla amb *lentejuelas*...

En canvi, quins concurrents els del cine de vint cèntims la preferència! Estudiants que no estudien, modistes que no treballen, mamàs que no ho són amb menors que són mamàs, corridos incipients, xicotes que aspiren a la immortalitat mundana, aprenentetes de taller, encara massa petites per a ésser reparades per cap home, però frisanteres de picarescos desitjos, que enraonen entre elles i quina conversa podria donar materia per a deu articles; aprenents de madrugues que s'experimenten amb habitudades expertes a treu-re's la feina de les mans més de pressa que se la treuen ells; novelles que es deixen practicar per mestres; mots interromputs, deslliçats a cau d'orella i mig ofegats per un sospir o per una rialla; calfrets amortiguats; braços que esquiven un pessic; cames que silencien una aproximació; sedalines que canten amb el seu cruiximent el triomf d'un madrugà; orelles vermelles que escolten arrobadades les mentides d'un viatjant que té *querida* al carrer de Consell de Cent; ulls que brillen amb fosforescències felines; boques eròtiques que s'entreobren de sensació; nuques que s'estremeixen de passió; petons ofegats; espasmes continguts; ex-

pansions apagades; tot això doblat de l'emoció del plaer i del sobressalt de veure tallada aquella felicitat per una llum que s'encén massa depressa...

Oh, Edison immortal! Sens el teu invent grandios i admirable, tot això no hi fora, i fins PAPITU pot ésser tampoc!... Però tampoc existiria sens el pianista, el benemèrit i anònim pianista, que cobreix amb la «Serenata de Torelli» o «La Duquesa del Tabarín» tot aquest món naixent, i sens els barrets, els pobres barrets tous, pecadors per encobriment, etèrns condemnats a rebre pluja. Per això, quan me parlen de la pantalla del cine, jo ric i penso: Cà! La pantalla del cine no és la tela blanca sobre la que projecten en Charlot i la Bertini. La pantalla, la verdadera pantalla del cine és el barret, l'humil barret, que per algo el fan, quan la falsificació no s'hi fica, de pell autèntica de conill.

LA SORT

Diuen que els preservatius porten sort. És una llegenda inventada potser per les meuques, però que en Rafel, un pobre minyó que estava tan a les capses que ja pensava en el suïcid, té per article de fé.

Gràcies a uns preservatius, en Rafel va fer sa fortuna. Com? Veuràn:

Un dia, el xicot anava per un carrer del Ensanche, quan va veure a una senyora pujar a un cotxe de punt. S'aturà—doncs era una dona d'upa—i se'n adonà de que a la senyora li havia caigut la bossa que li servia de moneder. Una bossa de satí blanc, que demostrava el senyoriu de sa mestressa. Com que en Rafel era honrat fins a la exageració, no pensà ni un sol moment en quedar-se el contingut, malgrat que aquell dia no havia encara menjat calent. Procurà atrapar el cotxe, però el cotxe prompte es perdé de vista. Es dirigí a la casa d'on havia sortit la fulana, però la portera, confidencialment, li digué que allò era una casa de cites... Llavors en Rafel obrí la bossa i es trobà amb que hi havia tres centes pessetes en bitllets, dotze en plata, una carta d'un tal Lluís citant-la per les deu a cà la Paca, i un sobre... amb preservatius.

En Rafel, honradament, anà a depositar-ho a la Delegació de Policia. Els diaris anunciaren la perduda de la bossa, dient que en la Delegació seria entregada a qui especifiqués el contingut...

I al cap de l'any, la policia entregà a n'en Rafel el contingut de la bossa, quines tres centes peses foren la base del negoci que avui li va tant a l'hora.

I ara vostès diguin si la senyora... (callem el nom) no hauria anat a recollir la bossa perduda si no hi hagués hagut dintre el sobre amb els... dits de guant.

I no de senyora, precisament..

PENSAMENT

La redempció dels homes està encomenada a les menors.

DEL TEATRE DE LA... EX GUERRA

Noticias arzi-super-espatarretantes de nuestro hecatómbico y ciclónico corresponsal bélico señor Buendía y Gassol, del comercio de esta plaza.

Jueves, 9.—¿Qué diferencia hay entre un gabán de pieles y una serpiente? En que ésta es un animal que cambia de piel y aquél una piel que cambia de animal. Aquí, en París, hay un pedo de fulanas que los nabos se van que es un contento. Me estoy quedando como un panecillo y he perdido 40 kilos. Los he puesto a *El Diluvio* por si se encuentran. Wilson ha guillado a Inglaterra. Me invitaron, pero yo he hecho el ornio. No ato con los ingleses. ¿El colmo de un luchador? Que le venza un trimestre. Recuerdos a Borjas y Canalitos.

Viernes, 10.—¿Quién es más feliz, el que tiene un millón de duros o el que tiene trece hijas? Este último, porque el que tiene un millón quiere tener otro, y el otro tiene bastante con lo que tiene. ¿A quién prueban más las medicinas? A los apotecarios. ¿Cómo se les llama a los que van a meditar al desierto? Desertores. ¿Por qué el mar es tan salado? Porque hay mucho bacalao en remojo. Hoy toco pirandón cabo a Madrid. Esto de la guerra es a casa Pistras. Cuando haya la circunferencia ya vendré a meter cucharada.

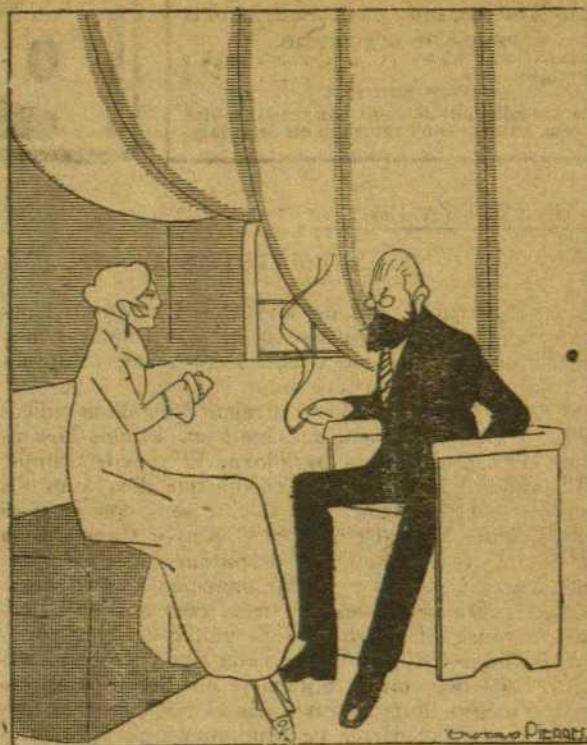
Sábado, 11.—¿Por qué se llamaba Paraíso al ídem? Porque sólo había una mujer. Pues, sí: bien contado y rebatido, aquí hago el nariz sin salsa ni bruco. En Madrid, ahora que hay ese hervido de la Autonomía, podré garlar de valiente. Y quién sabe si de pedazo en pedazo llegaré a ser una mena de embajador con todos los ets y uts, no de nyigui nyogui ni de pan mojado con aceite. ¿Sabéis qué media entre la risa y las lágrimas? Pues, la nariz. ¿Cuáles son las últimas dientes que salen? Las postizas.

Domingo, 12.—¿Qué cosa se ve en la mujer que no se ve en el hombre? La letra u. No puedo tocar el dos porque no n'habillo de pafias. Ja cale que mandéis un pico, pues sino tendré que tirar por mala cabeza, y esto, la buena verdad, me sabría grave. ¿El colmo de un avaro? Tragarse una peseta y devolver solo dos reales. ¿Aun chilla tanto la Flores? Y Mesejo, ¿aun no se aprima?

Lunes, 13.—¿Qué procedimiento hay para que a uno le sigan las mujeres? Pues... ponerse, delante de ellas, a caminar. Voy a emprender un *biaje*. Pongo viaje con b larga, porque el viaje será largo. No paro hasta la Cibeles. Ya tengo fondos, pues ayer tuve potra al burro mallorquín y gané seis endolas. ¿Qué médicos matan menos enfermos? Los que tienen menos clientes. El viento Sud Este ¿en qué se parece al gobernador? En que ambos tienen S. E.

Martes, 14.—¿En qué se parece un herpético al Vesubio? En que tiene erupciones. ¿Qué es necesario para que a un general, en su entierro, le hagan honores? Que se muera. ¿Una navaja no afilada en qué se parece a Italia? En que está Roma. ¿El colmo de la suerte? Tener un tal Ismán en casa. ¿En qué se parecen los cómicos a las espadas? En que para hacer algo hay que desnudarse. Salgo en el tren de las 26.

Miércoles, 15.—Al que no le crece la barba, ¿qué se le dice? Barbilampiño. ¿Y al que le crece muy? Pues... vaya usted a afeitarse. Ya estoy de aquello más lejos de aquí. A este paso, antes de dos meses estoy en Madrid. Un padre que pegue a su hijo. ¿En

—No em convé casar-me amb vostè. Ja sé que té tres fills...

—Sí, però faci's càrrec de que els tinc molt ben col·locats...

qué se parece a una mujer que vaya mal de parto? En que «mal pare». Que se aderecen los políticos de la meseta, que les pondré un culo como un tomate. Les cantaré las cuarenta y pico. Palabra. Habrá mojadero.

RESPOSTA GRAFICA

En una fonda «de cuyo nombre no quiero acordarme», com diria Cervantes, va anar-hi una parella de enamorats però tan sospitosa, que feia dubtar del aital mutuo enamorament.

Ella anava tota pintada de la cara i portava un vestit que se li incrustava en les seves carns de estret que era. Ell, prim, un tant ullerós i de llavis caiguts, semblava un «croupier» o un home de la vida.

A l'amo de l'establiment no li va agradar gaire la parella, i a mida de precaució cridà al renta plats i li va dir:

—Mira: quan faci un rato que siguin al quarto, mires pel forat del pany i em diràs lo que fan.

El xicot complí lo que li manà el seu amo; però jo no sé què deuria veure, que es passà bona estona rumiant la manera de dir allò a l'amo. Per fi, donant-se un cop al cap anà a trobar a l'amo, qui, al veure'l, li preguntà ansiós:

—Què fan?

I el renta plats, deixant anar la seva ingeniosa idea, va respondre:

—Res, juguen a cavall fort.

MACARRONISME CIUTADA

LA SENYORA D'EN CANONS
O VENTATGES DE LA RIFA

L'enginy és l'única salvació de tot aquell que es troba atrapat. Amb enginy un hom es fum de tot, fins de la grip i del Ajuntament en plè. L'enginy és cosí germà de la frescura, que un bon frescales sempre va del braç de la barra. Aquí, a Catalunya, de barra no en manca, i bona prova n'és que fins en el nostre escut n'hi han quatre, que per un escut són ben bé prous. Amb barra, frescura i enginy s'obra tot, fins lo més tancat i fermat. I més tancat que una cartera, i més si la cartera és barcelonina res existeix en el món. Però hem quedat que la barra obra lo tancat, i ara, aquí mateix anem a demostrar-ho. I sinó no som homes per coses que ens penguin.

Vostès, si tiren de memòria, que és una tirada com una altra qualsevol, se'n recordaran d'aquell admirable amic i company de tots nosaltres, l'extraordinari senyor Canons, de qui tant i tant hem parlat en aquestes verdes i reconfortants planes. Del silenci del senyor Canons, com vostès comprendran, no podem fer-nos nosaltres solidaris. Per una raó única i altament burgesa. En Canons, que era abans del vint-i-u de desembre un trist pelat, com vostès i nosaltres, i un banyut, com nosaltres, millorant lo present, avui, esgarriñ-se! quan passa pel nostre costat ni ens mira ni saluda. Perquè a n'en Canons li va vindre fa pocs dies, i un home a qui la llet li vingui en la forma que a n'ell li vé, o sigui amb un pet de duros que fa escruxir, trobem nosaltres que quasi està justificat que la seva senyora els hi faci portar.

Perquè, sí, senyors; de diners en Canons avui en té (un número de la de Nadal li va sortir amb cinc centes mil peles). Això és tan cert com la puja de les subsistències, i com ho és també que les porta quilomètriques. Ara que ell, el gran Canons, bada, però no allò que s'en diu fa que bada, no; bada i res més. Es dir, badará fins a lo infinit, perquè a

—Amb la nena ve aquí? Que vol, doncs, que li col·loquin?

l'home a qui li succeeix lo que a n'ell li va passar no fa gaires dies... Però anem a pams i contem-ho amb ordre i verdura, que una cosa no exclueix l'altra.

En Canons, des de que es va veure amb la cartera prenyada de paperots de mil, es va entregar a mans d'un bon sastre, qui el va equipar inclús d'abric amb trabeta, botins de color de perla, gabardina pels dies de mullena, jaquet i demés prenes indispensables per anar als toros. La dona d'en Canons es va deixar caure en les grapes d'una modista que va ésser qui li va recomenar a una manicura, especialista en proporcionar massatge de tota mena a les clientes.

Als pocs dies de fer-li massatge la manicura massatjista, la senyora d'en Canons ja havia fet fira! Però, quina fira! Un minyonàs sapat, corpulent, coneixedor del cor humà i del compte corrent que tenia la nova clienta de la manicura.

Veure'l la dona d'en Canons i quedar fletxada, va ésser joc de poques taules. Allò era un home! Savia jugar al polo, al bacarrat, llevar-se a les sis de la tarde i renegar en tres o quatre idiomes.

El primer dia es vegeren en una cambra de casa la manicura. La senyora Canons va pagar pel favor cent pessetes. El segon dia, a Vallvidrera, però al tercer ell no hi volia anar a fora ni a casa de la manicura.

—Vull que sigui a casa teva—li digué.

—Ens atraparà en Canons.

—Que es fumi.

—Em matarà o jo em moriré!

—I què tens de morir!

—Però...

—Res: a casa teva... A casa teva té que ésser, o t'abandono.

—Oh, això mai!

I quedaren per l'endemà a les cinc de la tarde, d'una tarde d'hivern, que són les més saboroses per a fer feina.

L'aimant a la nit va enviar a nom del propi senyor Canons un lacònic anònim que deia lo següent: «A las cinco y cuarto de la tarde, procura estar en casa. Tu honor, Canons, peligras.—Un amigo.»

En Canons va quedar esglaiat al llegir-ho. A l'endemà, a un quart de sis en punt (en la butxaca portava un revólver), es presenta a la sala de casa seva, i efectivament, ella!... ella amb un altre!...

Cal dir que no eren al llit, sinó ella sentada i ell passejant amunt i avall de la sala.

En Canons: Per fi els atrapo!

Ella: Perdó, Canons!

En Canons: Jo no sóc en Canons, jo sóc un...

L'aimant: Reporti's en el llenguatge, senyor meu.

En Canons: Jo no aguanto ca...

L'aimant: Vostè s'equivoca...

En Canons: Defensi's!...

Ella: Ai, jo em moro!... No el matis!...

En Canons: I a tu també et mataré!...

Ella: Perdó!... Perdó!... No hi tornaré!...

En Canons: Infidel!

L'aimant (amb gran frescura): Però, qui parla d'infidelitat, senyor Canons?

En Canons: Encara gosa vostè negar-ho? Vostè, el seu aimant?

L'aimant (fent-se el sorprès): Jo l'aimant?

En Canons: Però vostè...

L'aimant: Jo no sóc l'aimant de ningú, sinó el procurador de la modista de la seva senyora, que ve a fer-li present que si demà no paga el compte de

quatre mil pessetes, em veuré en la trista necessitat d'enviar-la al Jutjat.

En Canons: Així no és de la meua honra que es tracta?

L'aimant: Res d'honra. Es tracta d'una petita factura de modista... Unes quatre mil... noucentes vuitanta nou...

En Canons: Que ara mateix li seran satisfetes. Vinga la factura.

L'aimant (entregant-li una que ja tenia preparada): Aquí la té. Vinguem les pessetes.

En Canons paga i l'aimant, satisfet, saluda i s'en va. La senyora d'en Canons es desmaia. En Canons la socorra sol·licit. Teló.

TALIA PAPITESCA

L'ANY DE L'AMOR

Revista comprimida, còmica, lírica, eròtica, fantàstica, de circumstancies agravants, en un acte bisexual i els cèlebres quadres de chez madam Petit; original com el pecat del padrastre Adan; en prosa, en vers i amb ripis de regular calibre; lletra menuda del versaire i prosaire de la casa; música celestial i pispada, per a no perdre la costum, del mestre Afanadosi.

ACTE UNIC

L'escena representa una gran incubadora, al mig de la qual s'hi veu un ou simbòlic i monumental. A l'aixecar-se el teló se us reventa l'ou, sortint d'ell l'any 1919, amb l'uniforme que acostumen a dur les criatures al moment de néixer i penjar-li el corresponent marxamo que demostra que ha pagat drets d'entrada. Al mateix temps surt per l'esquerra el Temps, advertint que el fem sorgir de l'esmentat cantó perquè els temps actuals tiren més cap a l'esquerra que cap a la dreta. Com que nosaltres trenquem motllos, recomanem que el Temps vagi sense aquelles barbasses de cotó fluix, en atenció a la crisi de dit article, i que porti el bigoti a lo Wilson. Tampoc ha de sortir amb l'antipàtic rellotge d'arena, que vol dir sorra, car de sorres ja en surten prou en aquesta revista, com veurà l'espectador; creiem més convenient i més modernitzat que el Temps porti rellotge de pulsera.

Parlat

TEMPS.—Salut, any 1919! Tu seràs l'any de l'amor com el teu mateix nom ja ho indica, car el teu títol es forma de dos dinous per falta d'un. El dinou! Quin màgic encis té aquest número! Ell vol dir remor de petons i grinyolar de somniers; movilització de palanganes i tràfec de tovalloles. Es tot un poema d'erotisme a tant la peça. Venus et protegeix, fill meu.

(En aquest moment apareix la Venus, que té més de Citaire que de Citera. Va amb mitges transparents i un gran barret amb aves del paraiso; no porta res més perquè ja està demostrat que el sombrero vesteix molt.)

Música

VENUS Jo sóc la Venus famosa, sóc la que viu per l'amor, i faig d'allò més carrera dant a tothom el meu cor. Com que sóc molt generosa, no donc el cor solzament, que donc tot lo que em demana el client

més exigent.

Any dinou, any dinou
que ara acabes de sortir del ou;
any dinou, any dinou,
tu has de moure la mar d'enrenou.
I al mirar-te tant sà i tant trempat,
jo no sé, lladre meu, que m'has dat,
any dinou, any dinou,
que ja em pica la curiositat,
que ja em pica, ja em pica i em cou
any dinou!

Parlat

TEMPS.—Fill meu, el teu regne a la terra no sols serà d'amor sinó també d'alegría, de grimegia, de papitisme. Ho prova el fet d'haver nascut en dimecres, dia en que surt a la llum elèctrica, de gas i acetilè el gran PAPITU. Dia dedicat a Mercuri...

ANY 1919.—Malament!

TEMPS.—No t'espantis. Mercuri és el déu del Comerç, això vol dir que et guanyaràs la vida.

ANY 1919.—Avi Temps, la veritat, l'intervenció del mercuri en els meus afers m'escama bastant.

TEMPS.—No siguis llonza, pren les teves precaucions. No deixis mai la barretina. Ara raí que estan de moda!

(Surten el Mercuri i el chor de Tarats.)

Música

CHOR DE TARATS Ai de mí, ai de mí,
que per una hora tonta
m'haig de veure jo així!
Ai de mí!

MERCURI Ja comprenc, amics corridos,
que us queixeu, perquè patiu,
prò penseu que si aneu tiessos
ho deveu a l'argentviu.
Al nou any jo recomano
que un consell seguir procuri,
i és que quan vegi una Venus
no s'oblidi de Mercuri.

CHOR DE TARATS Ai de mí, ai de mí, etc.

Parlat

ANY 1919.—Lo que és a mí, em sembla que no se m'indigestarà el menú del amor. Quan tingui carpanta no em fiaré de certs talls, perquè sé que avui les subsistències estan molt adulterades, a demés d'estar molt cares.

VENUS.—Hi ha de tot; al mercat de Santa Madrona trobaràs carn a pesseta i déu, amb os.

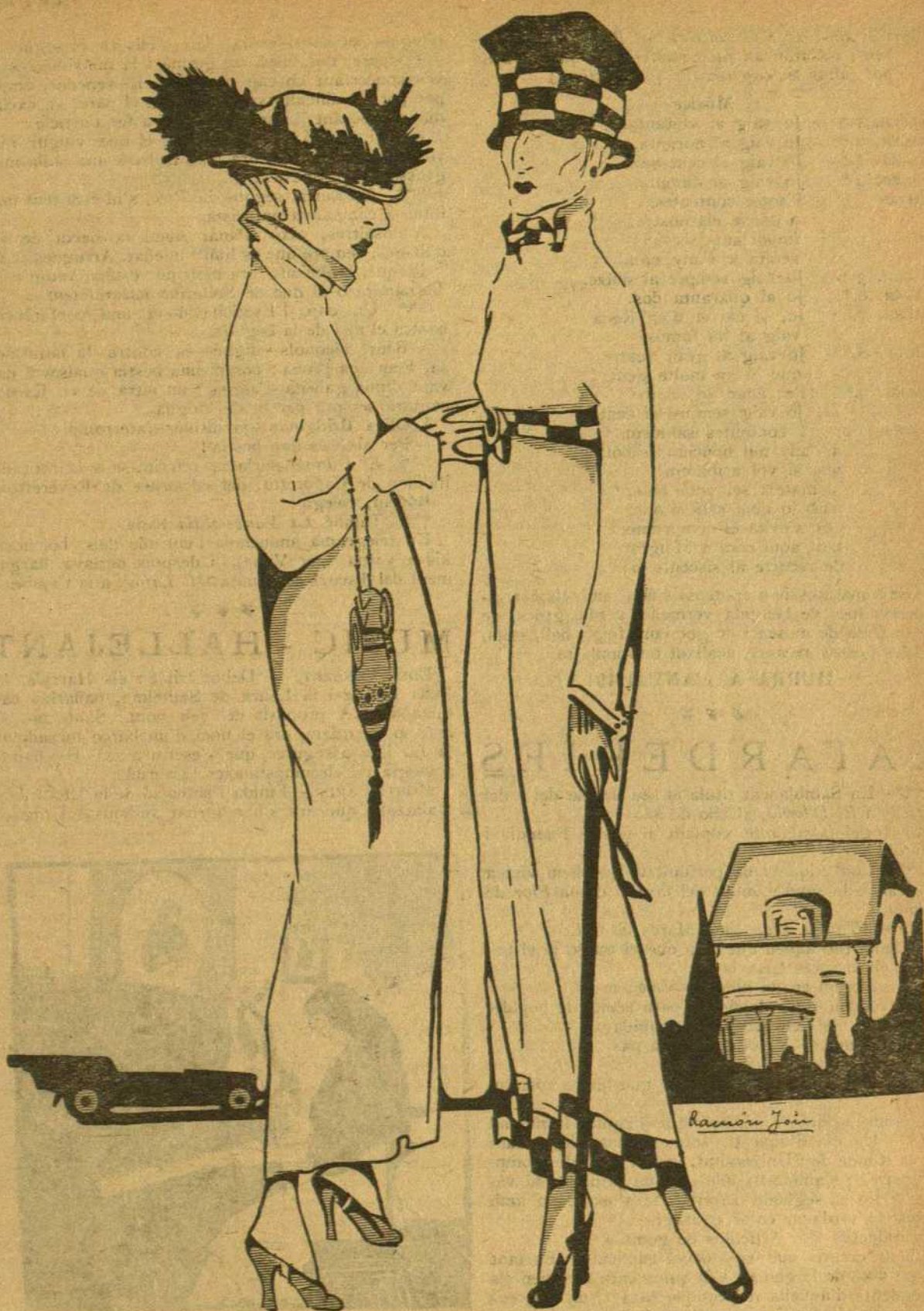
ANY 1919.—Va per a tu el pollastre! Lo que és jo, quan estigui assedegat de plaers, no em decidiré per una poma per la set, sinó que m'arreglaré amb una pera, i, si pot ser, de filamento metálico per a més seguretat.

TEMPS.—Es comprèn que parlis així, perquè ets molt criatura, i això de les peres és cosa de menors d'edat. Però mira, aquí venen les Sacerdotises del plaer improvisat, a saludar-te; aquestes et faran canviar d'opinió.

RESTAURANT ESQUERRA

CARRER ARIBAU, 21

Coverts i a la carta. Especialitat en banquets. Tzigans Badia-Montserrat-Cuscó. Magnífic saló-teatre propi per vetllades, balls, etc.

—Jo sóc incapaç de faltar al meu marit. Sóc molt delicada.
 —Més ho sóc jo. Calcula : sóc diabètica !...

(Surt el chor de Sacerdotises del Plaer, que cantaran i ballaran un fado numèric. El fado ara no pot faltar en cap revista que s'estimi.)

Música

SACER. 1.ª Jo vaig al vuitanta.
 SACER. 2.ª Jo vaig al noranta.
 SACER. 3.ª Jo vaig al cent onze.
 SACER. 4.ª Jo vaig al dinou.
 TOTES I totes contentes
 a oferir els nostres
 importants servicis
 venim a l'any nou.
 SACER. 5.ª Jo vaig sempre al dotze.
 SACER. 6.ª Jo al quaranta dos.
 SACER. 7.ª Jo, al carrer d'en Roca
 vaig al hú famós.
 SACER. 8.ª Jo vaig al gran quatre
 que hi va molta gent.
 SACER. 9.ª Per anar de ventre
 jo vaig sempre al cent.
 TOTES I contentes salutem
 a l'any mil noucents dinou,
 que si vol aribarem
 al mateix seixanta nou;
 amb lo qual està probat
 que s'evita el compromís
 tant aquí com a Malgrat
 de recorre al siscent sis.

Gran apatatossis o apoteossis final amb els corresponents focs de bengala vermells, verds, grocs, de color d'ala de mosca i de goç com fuig; ball, crits, xiscles i otros excessos, acabant tots amb un

HURRA A L'ANY 1919!

XAFARDERIES

*** En Samblancat titula el seu article del 7 del corrent a *El Diluvio*, «Cabo de año».

El Angel fulminante copiant al nostre Buendía i Gassol!

*** Una etiqueta de perfumeria que hem vist a una caixa de savó damunt del lavabo d'una *Flor de Aribau*:

«Jabón Tango Argentino. Marca El Cid.»

Ja tenia raó aquell que deia que el tango ja el ballaven els nostres besavis!

*** Llegim en un diari de Valencia:

«Se venden cinco depósitos para aceite de hojadelata doble, de cien arrobas de cabida...»

Oli de llauna? No el coneixiem pas...

*** Del mateix diari:

«Necesito chico para bodega, que tenga costumbre.»

Costum de què? Com no sigui d'agafar la mona!

*** Un dia d'aquesta setmana passada, anant per la Ronda de l'Universitat, vàrem alçar de prompte nostres pecaminosos ulls i en un principal hi vàrem veure el següent lletrero que s'ostentava amb lletres de verdader color daurat:

«Productos P... Artículos de goma.»

Voleu creure que ens deixà capficats? Es tant elàstic això de la goma! Vés quina cara posarien els dependents d'aquella respectable casa si un dia, enganyat per l'anunci hi pugés algú i demanés:

—Volen fer el favor d'un parell de dits de guant?

*** En la fira de galls s'han registrat cassos pa-

pitescos per excel·lència. Un d'ells és el següent:

Un pare, dos filles, un germà i la minyona, estaven concertant un cap d'aviram. El venedor, empiat per les dificultats que trobava el pare, va exclamar, disparant l'última bala per a fer l'article:

—Miri, sinyó: jo li jugo tot el que vulgui, que vostè correrà tota la fira i no trobarà una polla més grossa que la meva...

*** A França, segons *Le Rire*, s'hi està fent una intensa campanya naturista.

A nosaltres, això d'anar nuets no deixa de seduir-nos, sempre que es limiti la edat. Arrugues, no!

Perquè, realment, fóra molt poc estètic veure a la Tornamira o al duc de Solferino *naturalment*...

*** Un cop, l'Escribhe donà una conferència contra el vici de la beguda.

—Beure alcohol—digué—és contra la naturalesa. Fem una prova: posem una bestia qualsevol davant d'una galleda d'aigua i un altra de vi. Es cantarà sempre per la de l'aigua...

L'Oliva Bridgman—ja difunt—interrompi:

—Per això és una bestia!

*** *El Diluvio* parlava, referint-se a la retirada italiana de Caporetto, del «desastre de Roveretto».

Badem, colega!

*** També *La Vanguardia* bada.

Un telegrama anunciava l'entrada dels bolcheviks a Viena (per Vilna), i després parlava llargament del discurs del diputat M. Lafont a la Cambra!

MUSIC - HALLEJANT

EDÉN CONCERT. — Debut triple: els Harry's, la Bella Emilia i la Laura de Santelmo, ballarina catalanòfica. A propòsit del seu nom: Santelmo, si mal no recordem, era el nom d'un barco torpedinat (a *La Veu* asseguruen que s'escriu així.) Hi haurà analogia de circumstàncies, Laurita?

MONTE CARLO.—Finida l'actuació de la Ulia i dels Malatzoff, que ara s'han tornat andalusos i togue-

—Sab que m'agradaria que em toqués?

—Desvergonyit!!...

—Aquesta llet no val res; tot són polvos.
—Que no veu, mestressa, que amb això de la guerra valen més els polvos que la llet?

gos amb el número «Gloria pura», ha debutat la «Goyita», la nostra papitesca i bella «Goyita», un dels puntals més sòlits del music-hall català. (Perdona, «Goyita», que t'hagi comparat amb una columna de ferro; és que pensava amb l'accident de «La Gran Peña».)

MOULIN ROUGE.—Hi treballen els Villasiul, aquells del Doré. Encara fan «Espanya neutral». Però gent de Déu, si la neutralitat ja no perilla!

ROYAL CONCERT.—En aquest music-hall ha debutat la Conxita Suárez, que canta bastant bé. També hi ha la Pepita Oriente, que pel seu apellido deu ésser de la terra de los *Reyes Magros*, com va escriure un nen en una carta que va depositar al buçó de «El Siglo».

NOVELTY.—Segueix la Pellin i els Sibaritas, nom refinat.

ODEÓN.—Ne diuen *el concierto de las rumbas*. (Es com allò de: *como sopla Febo*!) Ara fan dances de mores. Les artistes que es disfrecen de sultanes i odalisques han demanat al «regisseur» que contracti uns quants *bereberes*, per a veure, com la Jordi, si és cert allò que diuen dels mahometans. Per a mi que els faran *moros*.

THE SAVOY.—Festes gitanes, exhibicions de matxitxa per en Guillén i l'Anita, i anglesos que veuen whisky (*whiskyn els anglesos*!) Els *virtuosos* (els músics, eh?) trempats i aixerrits. La Baia, cada dia més incitanta. Baia una dona!

A la Margot, els Reis van dur-li un nano. Era molt maco, de porcelana, ulls vius i expressius, i duia una samarreta de punt i un gorro de «El Barato». Deia papà, mamá i «jo vull café amb lle-

ta». Fet i pastat a sa mare, *vamos*. Vaig oferir-li els meus serveis modestos per a fer-ni un de carn i ossos, i va respondre'm que no volia mals de cap. Mals de cap? Cap! Si acàs mals de ventre!

BOBINÓ.—Espatarrant, com sempre. L'altra nit, dugues xicotes assentades al costat meu, reien i es feien pecigolles. Jo, la veritat, respecto les passions unisexuals, i, per altra costat, soc d'un natural sensible, i som després de festes, o butxaca en déficit, ja us ho diré. Per totes aquestes raons vaig separar-me per a deixa'ls-hi més lloc.

—No se corra usted, gracias!—van dir-me, somrient, les malicioses!

Per mi que m'ho van conèixer amb els ulls!

UN ESPERIT PREVISOR

Quan en Rafel va penetrar a la cambra conjugal, on sa núvia, dintre del llit tot blanc i perfumat esperava, impacienta, l'hora de conèixer l'amor, va dubtar un xic, com un viatger que abans de saltar a l'express s'assegura que no s'ha deixat res a l'hotel. Perquè en Rafel era dels que sempre temia donar un pas en fals. Res de precipitacions! Res de lleugereses. Abans d'un acte de tanta transcendència com és la nit en que un espera passar els minuts més encisadors de la vida, era precis no anar massa depressa.

I a fé que l'escena era per a arrebatat al més fret. Baix els draps caressants del llit de nuvis treia el cap un cos deliciós que es devinava enfebrat, rodejat d'una cabellera tebia, que esperava l'instant crític més com una gateta voluptuosa que com una verge espantada...

Mentrestant, en Rafel començà a despullar-se. En la seva rapidesa s'hauria pogut observar més aviat, una nerviositat per un dubte nascut a l'impen-sada que la precipitació propia d'un llop que vol llençar-se damunt de la presa.

Es va acostar al llit amb una prudència desconfiada, com si anés a robar una caixa del Banc. Va alçar el peu esquer, mes al moment que anava a fer lo mateix amb el dret per a pendre possessió d'aquell dolç tresor, quedà immòvil com si volgués exterioritzar el pensament que l'atormentava.

La núvia ofegà un crit, preguntant-se si allò era el primer símptoma d'un cólic o d'un accés de neurastenía aguda.

No era res d'allò; era l'esperit previsor d'en Rafel que es revelava en aquell moment decisiu:

—Abans dec prevenir-te, estimada meva—va pronunciar en Rafel amb tó solemne, com un notari quan llegeix un testament—que si no és digne de la nostra estimació, així que tingui dotze anys el poso d'aprenent a un taller del Poble Nou.

—Oh!—respongué la verge, impacienta.—No siguis tan sever, Rafelet meu! Pobre criatura! Tan petit!

—Ah, no! debilitats, mai!—pronuncià el nuvi amb la mateixa severitat.—Per a que no sigui un bon fill, val més no fer-lo!

La núvia va incorporar-se en el llit i amb els seus braços enllaçà el coll de l'indeclis aimant, com volent amb els seus encants afegir eloqüència als seus precs. I va suplicar:

—Estic segura, Rafelet meu, que no ens donarà més que alegries! I si no vols fer-ho per tu, al menys fes-ho per mi!

≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

—Quina línia més caia!
—Sí. Línia de Cítèrea, tren de luxe per a homes
sols!

—Tres francs, dius? No més tinc una peça de cinc.
—No hi fa res. Ja m'agraden a mi les peces gros-
ses.

El regal de Nòel.

—Té, dona-li cinc cèntims.
—No n'admet menys de déu. Com que tot s'ha
apujat tant!

PEL FIL DEL «PAPITU»

El nostre corresponsal telegràfic, marconigràfic i pornogràfic de Vilatrempa, capital de Kardancia, ens envia unes notícies més fresques que els ous de sis pessetes la dotzena, dels últims successos desenrotllats en l'esmentada població. A continuació publiquem tan sensacionals noves. Les unes les hem rebut pel fil propi del PAPITU, les altres pel fil d'empalomar, i algunes han arribat a nosaltres sense cap mena de fil ni cordill; per lo tant no és estrany que les trobi deslligades.

Aquí van:

A Vilatrempa els vaguistes han fet manifestacions, han agafat a l'arcalde i li han tallat... les orelles.

Després han tractat al Poncio de brètol i de gandul i li ha dit la massa obrera que anés a pendre... el tranvia.

La guardia negra ha fet varis disparos de tercerola, i els agents de policia porten fora la... camisa.

Les multituds arreu criden amb veus potentes i aixutes: Visca la Kardancia lliure! i visca el gremi de... manyans!

Hi ha hagut ferits d'importancia pels carrers i carreterons; uns tenen la closca oberta i altres tenen pur... purina.

A un ciutadà ahí a les dotze va atravessar-lo una bala i una ignoscenta xicota ho fou per una sí... reña.

A un minyó, d'un cop de sabre li van fè a la cara un tall, i a un vell que orinant estava li van escapsà el... bras.

Un conegut socialista ha dit en la «Casa Verde»: «Si no ens atén el govern l'enviarem a la ...Habana.»

La Poli va dá una carga ans d'ahí enfront de la «Lliga», i un guardia a una dona el sabre me li va ficà a la... closca.

HABITACIONS SANIToses, CONFORTABLES i PERFUMADES CHAMBRES

La Chevette d'Or
Sant Ramón, 28 (prop carrer Nou)

LLIÇO

Entrà un subjecte a una barberia. S'assentà al silló i un oficial disposà els preparatius per a *pelar-lo*. Tot remullant-lo, i degut a la *pata* de dit oficial, se li escorria el savó pit avall, i empipant-se el parroquià, i al mateix temps per a donar-li una lliçoneta, li digué:

—Escolti: vostè afaita tot lo que remulla?

—Sí, senyor, per a servir-lo—feu de contesta el dependent.

—Doncs, vagi amb cuidado a l'afaitar-me els... peus, perquè els tinc escaldats.

EPITALAMI

I

—Oh! Quina felicitat! Oh, Filis meva! No hi ha goig al món comparable amb el de disfrutar dels plaers de l'amor amb una verge candorosa, que s'obra per primera volta als brassos del home aïmat! Oh, Filis!

II

Ja van vint naps gastats en metges i medecines. Bon record m'ha deixat la «verge candorosa»...

—Com? Filis?

—Sí, Filis!

EPIGRAMA

A casa d'un sabater
va anar ahir a Tuïetes
per a comprar-se un parell
de sabates ben finetes.
I quan n'hi estava emprovant
una el sabater Laporta,
ella deia:—Ai, que em fa mal
perquè me la posa torta.

Aviat sortirà el volum més sensacional de la BIBLIOTECA «PAPITU»

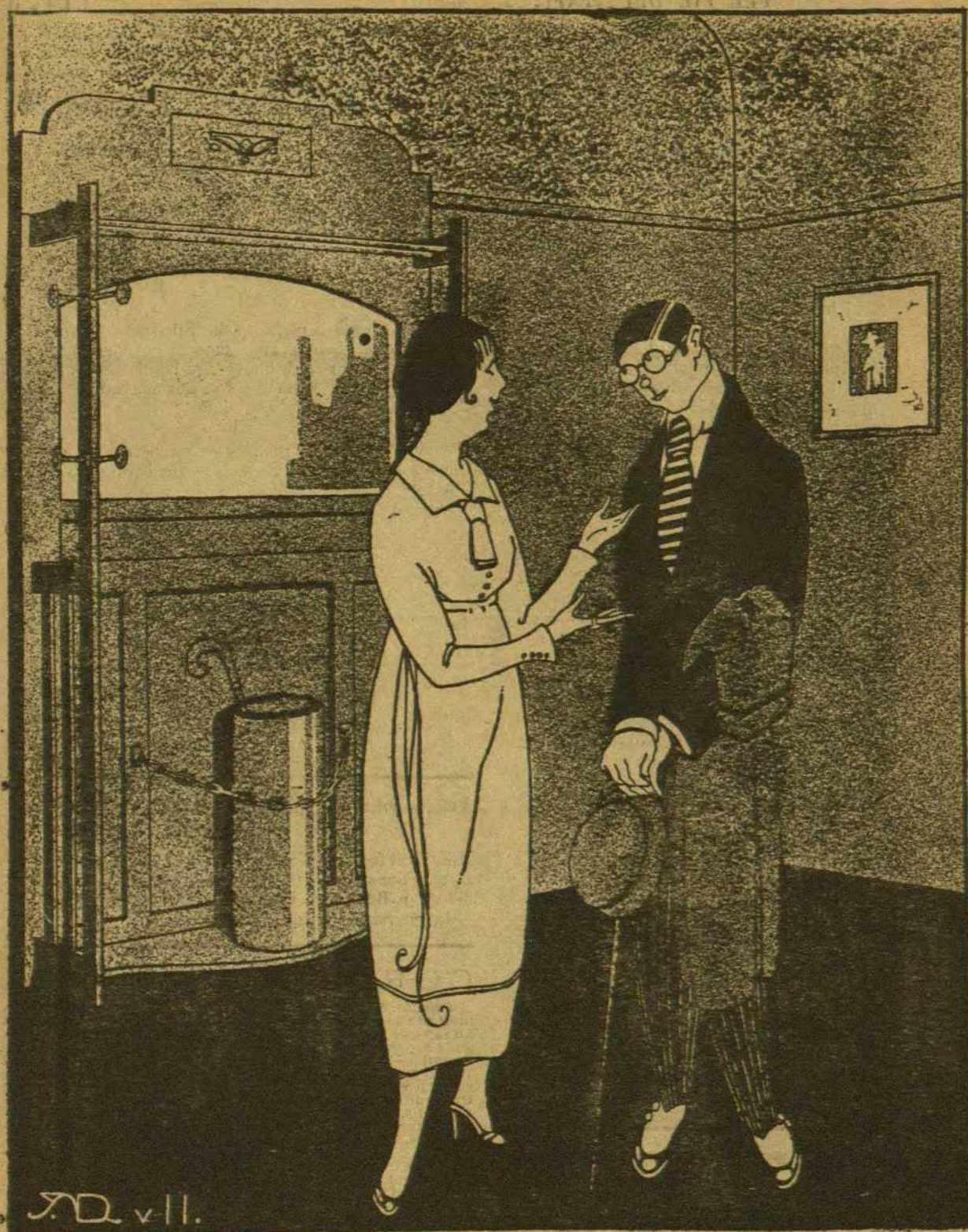
Es tracta «nada menos» que d'una recopilació de xistos, bons i dolents—més de dolents que de bons—del gran Buendia i Gassol.

Ja en parlarem amb més catxassa!

CORRESPONDENCIA

Paladín: No, jove, no. Amb això no farem pas res. Li falta molt per a fer-nos passa.—*D'Aipet S. Ac.* Algo s'aprofitarà. Ja ho sap que per voslè sentim una debilitat.—*Canari:* Anirà.—*Roda Soques:* El sermó ja es va publicar fa anys. Ho sentim. Cregui...—*Tots tres:* Van a l'hora. Vagi sent.—*Pepus:* Veurem. Tenim tanta teca!—*Rocorol:* Mercès per la felicitació. No s'ho mereix. Si: un èxit al·lenat.—*Morat:* S'aprofitarà.—*Un alliat:* Uva, que vol dir sobressada.—*Tots tres:* No va mal! Anirà.—*Sabu:* Els xistes s'aprofiten. Els ninots, no.—*E. N. Salada Viada:* No farem pas res. Es més dolent que el mal de pedra.—*Coronel:* Bé, sí; potser sí que té raó.—*Grabada:* Anirà.—*L. M. J. T. N. S. E. C. i L. P. S'han acabat.* No ens en queda ni un. Creguin que ho sentim.—*P. Taca:* Ara envia coses pel Calendari? Que badem. minyó!—*St. Galeta:* Massa brut. Rebreim.—*Un de Llorat:* No l'han rebut per la senzilla raó de que l'havem fet fonedís. Ho entén arel!—*Sigla Verda:* Ni als milis. Primer bereberes.—*Conzet:* No, prenda, no. Res d'això. Se'n parlarà. Ja ho crec que se'n parlarà.—*Ruben D'Ullera:* I d'això en diu poesia, vostè? Vegi's la mostra: «I quan acabà la tasca—se'n va anar a la farmacia...» Hspatarrant, oï?—*Nas d'Escandol i La Colla dels Panstis:* Mercès. No ens ho meretxem.—*E. Zemburg i C.:* Té raó, mes, no sé pas què dir-li. Això és cosa d'ells.—*U. Vari:* Naranjas, que vol dir taronges.

Nota: En queda un munt per contestar.

ΣΔ v. II.

—Que no hi és la Lluïsa?
—No, però hi ha la Maria i la mama també.